Eric Frank Russell

IMPULS STRANIU[1]

[1] Titlul original: *Impulse*; Publicată prima dată în *Astounding Science-Fiction*, September 1938. În limba română a apărut în revista *Alfa* nr. 2/1990. Traducerea: ?.

Asistenta avea după-amiază liberă, aşa că, doctorul Blain fu nevoit să răspundă el însuşi chemării soneriei ce țârâia în sala de aşteptare. Blestemându-l în gând pe Tod Mercer, omul său bun la toate, care lipsea şi el de o bună bucată de vreme, doctorul Blain răsuci robinetul biuretei şi aşeză pe o etajeră eprubeta cu lichidul neutralizat. Îndesă în grabă o spatulă pliantă în buzunarul halatului, îşi frecă palmele şi aruncă o privire scurtă, circulară, micului său laborator. Porni apoi, înalt şi slab, spre uşa ce dădea în sala de aşteptare.

Pacientul zăcea prăbuşit într-un fotoliu. Ea un individ cu ten cadaveric, cu ochi de peşte mort şi pielea străvezie pe mâinile livide şi umflate. Hainele stăteau pe el ca pe gard.

Văzându-l, Blain îşi spuse că dacă cel din fața lui nu era cumva un agent de asigurări extenuat căruia nu-i va semna însă nimic, atunci avea de-a face cel puțin cu un caz grav de ulcer. Orice ar fi fost însă omul din fața sa, expresia feței îi era nenaturală şi-i provocă doctorului un neplăcut fior.

— Doctorul Blain, presupun, spuse omul întins în fotoliu.

Vocea sa era o ciudată bolboroseală, lentă şi neomenească, a cărei sunet avu darul să-i amplifice doctorului furnicăturile de pe şira spinării.

Fără a aştepta răspunsul şi fixându-l pe Blain cu ochi morți, pacientul adăugă:

— Suntem un individ cu ten cadaveric, cu ochi de peşte mort, cu pielea străvezie pe mâinile livide şi umflate.

Uluit, doctoral Blain se lăsă să cadă într-un fotoliu. Se apucă cu mâinile de rezemători şi strânse până ce două vinişoare i se umflară pe frunte, pulsând vizibil. Vizitatorul continuă să bolborosească, lent şi imperturbabil:

— Veşmintele stau pe noi ca pe gard. Dacă nu suntem cumva un agent de asigurări extenuat căruia nu-i veți semna însă nimic, atunci suntem cel puțin un caz grav de ulcer. Expresia feței ne este cu totul nenaturală, iar acest lucru vă provoacă un frison.

Omul din fotoliu îşi roti un ochi îngrozitor de gol de orice expresie şi strălucire şi clipi complice spre Blain amuțit de groază:

— Vocea noastră este o ciudată bolboroseală, lentă şi neomenească, al cărei sunet vă provoacă furnicături pe şira spinării. Avem ochii morți, îngrozitori de goi de orice expresie şi strălucire.

Cu un efort supraomenesc, doctorul Blain se aplecă înainte tremurând, cu fața palidă, ca de mort. Părul său grizonat era ridicat la ceafă. Înainte chiar de a deschide gura, vizitatorul pronunță exact cuvintele pe care se chinuia să le rostească:

— Dumnezeule mare, îmi citeşte gândurile!

Ochii înghețați ai omului rămaseră fixați pe figura răvăşită a doctorului Blain în timp ce acesta din urmă sări în picioare. Apoi spuse simplu:

— Stați jos!

Blain rămase în picioare. Deasupra sprâncenelor îi apărură broboane de transpirație care începură să se rostogolească pe figura obosită şi brăzdată de riduri.

Mai grăbită şi mai amenințătoare, vocea celuilalt ordonă:

— Stați jos!

Lui Blain i se înmuiară în mod brusc genunchii şi se aşeză docil. Privi figura de o paloare fantomatică a vizitatorului şi bâlbâi:

— Cine... sunteți dumneavoastră?

Omul îi aruncă câteva file prinse cu o agrafă:

— Asta.

Blain aruncă o privire rapidă peste hârtii şi spuse mirat:

— Dar asta e o tăietură dintr-un ziar care se referă la furtul unui cadavru de la morgă.

— Exact, spuse ființa din fața sa.

— Dar nu înțeleg nimic.

Trăsăturile alungite ale lui Blain trădau consternarea.

Celălalt arătă cu un deget fără culoare haină informă cu care era îmbrăcat:

— Acesta e cadavrul, spuse el simplu.

— Cee?

Pentru a doua oară, Blain sări în picioare. Hârtiile îi scăpară dintre degetele lipsite de vlagă. Privea perplex lucrul trântit în fotoliu, trase aer în piept cu o şuierătură, deschise gura să vorbească, dar nu putu rosti niciun sunet.

— Acesta e cadavrul, repetă ființa. Vocea sa părea o bolboroseală de ulei gras dat în fiert. Întinse un deget spre hârtiile aflate pe podea: Ați uitat să priviți fotografia. Examinați-o şi comparați-o cu figura noastră.

— A voastră? întrebă Blain răvăşit

— Da, a noastră pentru că suntem mai mulți. Cu toții am rechiziționat acest corp. Stați jos.

Ființa ce zăcea în fotoliu bâjbâi cu o mână rece şi nesigură în buzunarul interior al hainei sale informe şi o scoase înarmată cu un pistol automat pe care îl îndreptă stângaci spre Blain.

Doctorul privi țeava armei ce se căsca amenințător, apoi se aşează, adună hârtiile de pe jos şi examină atent fotografia. Legenda acesteia spunea: „James Winstanley Clegg, al cărui cadavru a dispărut în mod misterios azi noapte de la morga din Simmstown”.

Blam se uită atent la pacient, apoi la fotografie şi din nou privi figura pacientului. Nu încăpea nici o îndoială. Sângele începu să-i pulseze cu putere în artere.

Țeava pistolului se înclină, ezită o secundă şi se îndreptă din nou spre Blain.

— Permiteți-mi să vă anticipez întrebările, bolborosi fostul James Winstanley Clegg. Nu, nu vă aflați în fața unui înviat din morți. Ideea este ingenioasă dar nu explică suficient de bine faptul că vă citesc gândurile.

— Atunci despre ce este vorba? întrebă Blain cu un început de curaj.

— De confiscare. Ochii creaturii săltau în orbite într-un fel supranatural. Am intrat în posesia acestui corp. Aveți în fața dumneavoastră un posedat.

Ființa îşi permise un chicotit macabru. S-ar părea că, atunci când era viu, acest creier era înzestrat cu simțul umorului.

— Totuşi, nu reuşesc să...

— Destul! Țeava pistolului se îndreptă din nou întărind ordinul. Noi o să vorbim şi dumneavoastră veți asculta. Noi vă ştim toate gândurile.

— Foarte bine. Doctorul Blain se rezemă de spătarul fotoliului şi aruncă o privire rapidă spre uşă. Era convins că avea de-a face cu un nebun. Da, un maniac, în ciuda faptului că-i ghicea gândurile şi în ciuda acelei fotografii de ziar.

— Acum două zile, bolborosi Clegg, sau ceea ce a fost odată Clegg, un aşa zis meteor a căzut în apropierea acestui oraş.

— Am citit ceva despre aceasta, admise Blain. L-au căutat dar nu l-au găsit.

— Acest meteorit era de fapt o navă spațială.

Pistolul devenise greu în mâna inertă, iar cel ce-l ținea îl culcă pe coapsă.

— Era nava spațială cu care am venit din Glantok, lumea noastră. Nava era extrem de mică după normele voastre, dar noi, de asemenea suntem mici. Minusculi. Submicroscopici. Şi suntem miriade.

— Nu, nu suntem germeni inteligenți, prinse ființa spectrală gândul doctorului. Suntem chiar mai puțin decât atât. Creatura ezită o clipă căutându-şi cuvintele. Luați în bloc, ne asemănăm cu un lichid. Dumneavoastră puteți să ne considerați ca viruşi inteligenți.

— Oh!

Blain făcea eforturi să calculeze numărul de paşi ce-i vor fi necesari să ajungă la uşă fără să-şi trădeze gândurile.

— Noi, glantokienii, suntem parazitici în sensul că ocupăm şi controlăm corpurile creaturilor inferioare. Am ajuns aici, în lumea voastră, folosindu-ne de corpul unui mic mamifer de pe planeta noastră.

Tuşi cu o rezonanța vâscoasă şi profundă, apoi continuă:

— Când am aterizat şi am ieşit din navă, un câine agitat s-a precipitat spre creatura noastră în care şi-a înfipt colții. Noi înşine am ocupat apoi câinele, dar el nu prea ne era de folos pentru atingerea scopului nostru. El ne-a servit totuşi transportându-ne până în oraşul vostru pentru a găsi acest corp pe care am pus stăpânire. Când am părăsit câinele, el a căzut la pământ şi a murit.

La uşa de intrare se auzi un uşor trosnet urmat de o râcâitură slabă. Aceste zgomote aduseră nervii întinşi ai doctorului aproape de limita suportabilului. Paşi uşori se auzeau pe asfaltul aleii ce conduce la uşa de intrare. Aştepta, respirând încet, cu auzul la pândă şi ochii măriți din cauza concentrării.

— Am luat acest corp, i-am lichefiat sângele congelat, i-am înmuiat articulațiile înțepenite, muşchii morți şi l-am făcut să meargă din nou. S-a întâmplat ca creierul lui să fi fost destul de inteligent pe când era în viață şi chiar după moarte. Păstra încă intacte amintirile. Folosim cunoştințele acumulate în acest creier mort ca să gândim în termeni umani şi să comunicăm cu voi.

Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. În curând ei răsunară foarte aproape. Blain îşi mişcă tălpile picioarelor pentru a-şi găsi o poziție stabilă, strânse rezemătorile fotoliului şi se strădui să-şi controleze gândurile. Celălalt nu făcu nici un comentariu, stătea cu figura sa sinistră întoarsă către Blain şi continua să mestece noroiul vâscos al cuvintelor:

— Sub controlul nostru, acest corp şi-a procurat veşminte şi o armă. Creierul său mort avea înregistrat scopul armei şi ne-a învățat cum trebuie să ne servim de ea. El ne-a vorbit şi de dumneavoastră.

— De mine?

Doctorul Blain tresări apoi se aplecă înainte cu muşchii brațelor încordați, calculând că săritura sa spre uşă ar putea preceda cu o fracțiune de secundă redresarea țevii pistolului. Paşii de afară urcau deja treptele peronului.

— N-ar fi înțelept din partea dumneavoastră, îl avertiză creatura care pretindea a fi un cadavru. Pistolul săltă în mâna flască. Nu numai că vă supraveghem gândurile, dar le anticipăm şi concluziile.

Blain se decontractă. Paşii se apropiau de poarta de intrare.

— Un corp mort este o soluție proastă pentru noi. Ne trebuie un corp viu, normal din punct de vedere organic. Pe măsură ce ne vom înmulți ne vor trebui cât mai multe corpuri. Din nenorocire, susceptibilitatea sistemului nervos este în proporție directă cu inteligența proprietarelor lor.

Creatura gâfâi uşor, apoi se sufocă din nou cu acelaşi gâlgâit respingător:

— Bineînțeles, noi nu putem garanta că procesul ocupării corpurilor ființelor inteligente se va desfăşura fără să le aducă în stare de nebunie. Ori, un creier deranjat nu este mai puțin util decât cel al unui mort proaspăt, la fel cum o maşină tamponată nu mai poate să servească la mare lucru.

Zgomotul înfundat al paşilor încetă. Poarta de intrare se deschise şi cineva pătrunse în vestibul. Paşi târşâiți se auziră pe culoarul ce ducea la sala de aşteptare.

— În consecință, continuă cadavrul viu, trebuie să ocupăm corpurile ființelor inteligente în timp ce ele sunt total inconştiente pentru nu fi afectate de pătrunderea noastră şi trebuie să fim perfect stăpâni pe ele atunci când îşi recapătă cunoştiința. Avem deci nevoie de ajutorul cuiva care ştie să trateze ființele inteligente aşa cum dorim noi şi s-o facă fără a trezi bănuieli. Cu alte cuvinte, avem nevoie de ajutorul unui medic.

Ochii teribili ieşiră uşor din orbite. Proprietarul lor adăugă:

— Deoarece nu stă în puterea dumneavoastră să însufleții pentru mai mult vreme acest corp ineficace, ne trebuie, cât mai repede posibil, unul proaspăt, viu şi sănătos.

Paşii de pe culoar ezitară şi se opriră. Uşa se deschise. În aceeaşi clipă, fostul Clegg îndreptă spre Blain un deget livid şi murmură:

— Dumneavoastră ne veți ajuta - degetul se îndreptă spre uşă - iar în acest corp va fi foarte potrivit pentru început.

Tânăra care intră în încăpere era blondă şi foarte bine făcută. Ea încremeni lângă uşă cu mâna la gură. Ochii i se măriră de surpriză şi groază la vederea figurii fantomatice din spatele degetului întins spre ea.

Urma un moment de linişte totală, timp în care degetul creaturii rămase ațintit spre fată. Corpul proprietarului suferea în acest timp un proces acromatic progresiv devenind din ce în ce mai cenuşiu. Ochii lui - bucăți de gheață în orbite moarte - scânteiară deodată şi, timp de câteva secunde, străluciră într-o lumină verde, diabolică. Ființa se ridică stângace în picioare şi rămase aşa, legănându-se pe vârfuri şi călcâie.

Tânăra fată scânci slab. Plecându-şi ochii zări pistolul strâns de o mână ieşită din mormânt. Scoase un urlet atât de ascuțit încât acesta aproape că nu se auzi. Strigă ca şi când şi-ar fi dat duhul. Apoi, în timp ce cadavrul viu continua să se balanseze în fața sa, închise ochii şi se prăbuşi.

Blain se repezi spre ea parcurgând distanța ce-i despărțea din câțiva paşi repezi. O prinse înainte să cadă, ferind-o de un contact dur cu podeaua. O întinse pe covor şi, ridicându-i capul, o bătu uşurel cu palma pe obraji.

— A leşinat, bombăni el fără să-şi ascunde mânia. Este o bolnavă sau cineva care a venit să-mi ceară să merg să văd un bolnav. E vorba poate de un caz urgent.

— Destul! Vocea era seacă, în ciuda bolboroselii. Țeava pistolului fixă fruntea doctorului. Ne dăm seama, citindu-vă gândurile, că această stare de leşin nu este decât temporară. În orice caz, ea ne este favorabilă. Veți profita de ocazie pentru a o anestezia. Apoi o vom ocupa.

Din poziția în care era, îngenuncheat lângă fată, Blain ridică ochii şi spuse încet şi hotărât:

— Du-te dracului!

— Ar fi fost de ajuns chiar numai să gândiți. Nu trebuia să vă obosiți, remarcă creatura. O grimasă oribilă i se zugrăvi

pe figură în timp ce făcu doi paşi şovăitori înainte: O să faceţi ceea ce v-am spus, dacă nu o s-o facem noi înşine ajutându-ne de propriile dumneavoastră cunoştinţe şi de propria dumneavoastră carne. Vă vom trage un glonte în cap, vom intra în stăpânirea corpului dumneavoastră vom repara stricăciunile şi veţi fi de-ai noştri.

— Dracu' să te ia!, adăugă el ghicindu-i cuvintele lui Blain înainte ca acestea să-i iasă de pe buze. Noi putem să vă folosim în orice caz, dar preferăm un corp viu unui cadavru.

Privind disperat în jur, doctorul Blain murmură în gând o rugă de ajutor, dar la vederea grimasei de pe chipul creaturii din faţa sa realiză că gândul i-a fost ghicit şi renunţă. Ridică corpul fetei şi se îndreptă spre uşa ce dădea în cabinetul medical. Cadavrul fostului Clegg îl urmă cu paşi groteşti, împleticiţi.

Doctorul Blain aşeză încetişor fata leşinată pe un scaun şi începu să-i fricţioneze încheieturile mâinilor şi să-i pălmuiască uşor obrajii. Curând faţa începu să-i prindă puţină culoare şi fata deschise ochii. Blain se îndreptă spre unul din dulapurile cu uşi culisante şi luă de pe etajeră un flacon cu săruri volatile. Înainte de a se întoarce simţi ceva dur şi ascuţit între omoplaţi. Pistolul.

— Aţi uitat că procesele dumneavoastră cerebrale sunt pentru noi ca o carte deschisă. Tocmai vroiaţi să-i reanimaţi corpul pentru a câştiga timp.

Dezgustătoarea caricatură omenească ce ţinea arma se strădui să-şi silească muşchii faciali să alcătuiască o strâmbătură batjocoritoare:

— Întindeţi corpul pe masă şi anesteziaţi-l!

Doctorul Blain aşeză în silă flaconul pe etajeră şi închise uşa dulapului. Reveni lângă tânăra fată, o ridică, o întinse pe masa de consultaţie şi aprinse puternicul reflector ce spânzura deasupra.

— Fără manevre de prisos, comentă celălalt. Stingeţi lampa aceea. Lumina naturală este suficientă.

Blain stinse reflectorul. Cu figura crispată din cauza agitației, dar ferm şi cu pumnii strânşi, se întoarse spre arma amenințătoare şi spuse:

— Ascultă, îți fac o propunere.

— Prostii. Ceea ce a fost odată Clegg făcu încet înconjurul mesei târşind picioarele. Cum am remarcat şi adineaori, tocmai încercați să câştigați timp. Creierul dumneavoastră vă trădează.

Creatura tăcu brusc privind fata întinsă pe masă care începu să şoptească cuvinte vagi încercând să se ridice.

— Repede, anestezicul, spuse cadavrul viu.

Înainte ca Blain să poată face vre-o mişcare, tânăra fată se ridică în capul oaselor. Stătea cu spatele drept, iar privirea întâlni figura fantomatică la treizeci de centimetri deasupra ei. Tresări şi spuse cu o voce plângăreață:

— Lăsați-mă să plec. Lăsați-mă vă rog!

O mână tumefiată o împinse silind-o să cadă înapoi, îngrozită de atingerea respingătoare. Profitând de mica diversiune, Blain duse o mână la spate şi căută pe pipăite un vătrai ornamental pe care-l ştia agățat pe perete. Pistolul se îndreptă spre el înainte chiar ca degetele sale să fi atins arma improvizată.

— Se pare că n-ați înțeles nimic. Puncte de foc străluciră în ochii ce-i aparținuseră odinioară lui Clegg. Puterea noastră de înțelegere nu este limitată de direcție. Vă vedem chiar şi atunci când privim în altă parte. Arma se îndreptă spre fată: Legați-o!

Supus, doctorul Blain luă curelele şi începu să lege cu grijă corpul fetei de masa de consultație. Părul său uşor încărunțit îi atârna pe frunte, iar pe față îi apărură picături de sudoare în timp ce stătea aplecat deasupra mesei. Privi fata simulând un curaj disperat şi murmură fără rost:

— Răbdare, nu-ți fie teamă.

Aruncă o privire scurtă la ceasul din perete. Acele indicau ora opt fără două minute.

— Deci speraţi încă să primiţi ajutor, nu? gâlgâi vocea colectivă a miriardelor de fiinţe venite de aiurea. Vă gândiţi la Tod Mercer, omul bun la toate, care ar fi trebuit să sosească. Credeţi că v-ar putea ajuta cu ceva chiar dacă nu aveţi decât o slabă încredere în inteligenţa să mărginită. După dumneavoastră este un bou tâmpit, prea idiot ca să facă deosebire între mână şi picior.

— Diavole! strigă doctorul Blain auzindu-şi rostite propriile gânduri.

— Lăsaţi-l să vină pe Mercer ăsta. Ne-ar putea fi poate de folos. Suntem destul de mulţi ca să ocupăm două corpuri. În orice caz, un imbecil viu e mai bun decât un cadavru inteligent. Buzele livide se strâmbară într-un rictus ce descoperi nişte dinţi îngălbeniţi. Până atunci ocupaţi-vă de corpul ăsta.

— Cred că nu mai am eter, spuse doctorul Blain.

— Aveţi altceva în loc. Cortexul dumneavoastră o spune. Grăbiţi-vă că, altfel, o să ne pierdem răbdarea şi asta vă va costa scump.

Blain îşi înghiţi saliva cu greutate, apoi deschise un sertar şi luă de acolo o mască nazală. Smulse un tampon de tifon dintr-o cutie şi aşeză masca pe faţa tinerei fete ce-l privea îngrozită. Doctorul îi făcu încurajator un semn cu ochiul care nu putea avea urmări neplăcute. Un semn cu ochiul nu este un gând.

Blain deschise din nou dulapul şi rămase o clipă nemişcat, adunându-şi toate forţele, îşi obligă mintea să repete: „eter, eter, eter”, timp în care mâna sa se întinse spre flaconul cu acid sulfuric concentrat. Trebui să facă un uriaş efort pentru a urmări cele două scopuri, iar degetele sale bâjbâiau în căutarea flaconului pe care în sfârşit îl apucă.

Obligând fiecare fibră a fiinţei sale să facă un lucru în timp ce gândul îi era fixat pe altul, doctorul se întoarse scoţând dopul flaconului. Rămase nemişcat cu flaconul deschis în mâna dreaptă. Silueta mortului era în faţa sa cu arma ridicată.

— Eter, articulară corzile vocale ale lui Clegg. Spiritul dumneavoastră conştient strigă „eter” în timp ce subconştientul şoptea „acid”. Credeți că inteligența dumneavoastră inferioară poate lupta cu noi? Credeți că puteți distruge ceva ce este deja mort? Imbecilule! Arma înaintă. Anestezicul, imediat!

Fără să răspundă, doctorul Blain astupă sticluța cu acid şi o aşează de unde a luat-o. Deplasându-se intenționat foarte încet, se îndreptă către un dulăpior amenajat în peretele opus. Îl deschise şi luă flaconul de eter. Îl aşează pe reşou şi reveni să închidă dulapul.

— Luați-l de acolo! croncăni vocea neomenească cu o mânie bruscă în timp ce pistolul scoase un sunet metalic amenințător.

Blain luă repede flaconul de pe reşou.

— Speraţi deci ca eterul să se evapore la căldură, iar flaconul să se spargă, nu-i aşa?

Doctorul Blain nu răspunse. Se întoarse spre masă cât mai încet posibil. Fata îl privea apropiindu-se cu ochii măriți de teamă, suspinând înfundat. Blain privi ceasul din perete dar oricât de rapid a făcut-o, creatura îi sesiză gândul şi-i spuse batjocoritor:

— A venit.

— Cine a venit?, întrebă Blain.

— Omul dumneavoastră bun la toate, Mercer. Se apropie de intrare. Percepem fleacurile emise de spiritul său stupid. Nu v-ați înşelat asupra lipsei sale de inteligență.

Ca o confirmare a acestei profeții, se auzi uşa de la intrare deschizându-se. Fata prinse să se zbată încercând să-şi ridice capul de pe masă, în ochi cu un început de speranță.

— Deschideți-i gura, articulă vocea sub control străin. Pe acolo vom intra în corp. Ființa tăcu brusc la zgomotul unor tălpi grele ce se frecau de ştergătorul din prag. Şi chemați-l aici pe acest idiot. Îl vom folosi şi pe el.

Sângele începu să pulseze în vinele de pe fruntea doctorului Blain când strigă:

— Tod! Vino încoace!

Luă un cleşte de gură chirurgical şi începu să-l clănțăne nervos. Excitația îl făcu să se crispeze din cap până-n picioare. Nu există pistol în lume capabil să lovească două ținte dintr-o dată. Dacă măcar ar găsi o modalitate să-l aducă pe acest idiot de Mercer acolo unde vroia şi să-l facă să înțeleagă... Dacă el însuşi s-ar afla de-o parte iar Tod de alta...

— Nu încercați lucrul acesta, avertiză răposatul Clegg. Nici să nu vă gândiți la asta. Dacă o faceți, vă vom ucide pe amândoi.

Tod Mercer intră stângaci în cabinet tropăind greoi pe covor. Era un bărbat corpolent, cu umeri enormi deasupra cărora apărea o față rotundă, acoperită cu o barbă țepoasă, veche de câteva zile.

La vederea fetei legată de masă se opri contrariat. Ochii săi mari şi stupizi îl căutară pe Blain.

— He, doctore, spuse el încurcat, am avut o pană şi a trebuit să schimb roata în plină stradă.

— Nu-ți bate capul pentru atâta lucru, se auzi în spatele său o voce sardonică. Ai sosit la timp.

Tod se întoarse încet mişcându-şi tălpile ca şi când fiecare picior ar fi cântărit o tonă. Privi creatura care a fost odinioară Clegg şi spuse:

— Vă cer iertare dom'le. Nu ştiam că sunteți aici.

Privirea sa bovină rătăci indiferentă de la cadavrul viu la pistol, apoi de la acesta spre figura rătăcită a lui Blain. Tod deschise gura să spună ceva apoi o închise la loc. O uşoară expresie de surpriză se ivi pe fața lui mare şi rotundă. Ochii i se îndreptară din nou spre pistol.

De data aceasta privirea nu dură decât o fracțiune de secundă. Înțelese ceea ce ochii săi vedeau. Cu o iuțeală stupefiantă pumnul său se repezi înainte înfundându-se în corpul flasc al fostului Clegg. Lovitura a avut efectul dinamitei. Cadavrul căzu cu o bufnitură ce făcu să se cutremure încăperea.

— Repede!, strigă doctorul Blam. Ia-i pistolul!

Sări pe deasupra mesei de consultație pe care era legată fata, ateriză greoi dincolo şi lovi sălbatic, cu piciorul, mâna flască ce ținea încă arma.

Tod Mercer rămase nemişcat şi confuz, rotindu-şi ochii în toate părțile. Pistolul bubui asurzitor; glontele străpunse marginea metalică a mesei, ricoşă cu un zgomot de fierăstrău mecanic şi se înfipse în peretele din față.

Blain îşi repezi frenetic piciorul spre mâna ce mai ținea încă pistolul dar creatura se feri încercând să se ridice. Într-un dulăpior din colțul cabinetului se auzi clinchet de sticlă. Fata scoase un urlet insuportabil.

Strigătul pătrunse în mintea greoaie a lui Mercer şi acesta se dezlănțui. Cu talpa enormă a bocancului fixă la podea încheietura ca de cauciuc a cadavrului şi smulse pistolul dintre degetele reci. Ridică arma şi ținti creatura.

— Nu poți să-l omori astfel, strigă Blain lovindu-l uşor pe Tod Mercer peste mână ca să-l facă să înțeleagă mai bine. Scoate fată de aici. Repede, pentru Dumnezeu!

Tonul vehement a lui Blain nu admitea replică. Mercer îi întinse pistolul, se apropie de masă îi dezlegă curelele ce imobilizau fata. O apucă cu brațele sale enorme şi o scoase din cabinet.

Lungit pe podea, corpul furat de la morgă se zbătea şi încerca să se ridice. Ochii săi morți dispărură. În locul lor acum erau două găvane inundate ce emiteau o luminozitate de culoarea smaraldului. Gura creaturii gâfâia în timp ce lăsa să se scurgă o substanță fosforescentă de un verde strălucitor. Sămânța din Glantok îşi abandonă lăcaşul de ocazie.

Cadavrul se sprijini în capul oaselor de perete. Membrele sale fură prinse de contracturi şi convulsii de coşmar. Nu mai era decât caricatura înspăimântătoare a unei ființe umane. Ceva verde - de un verde viu şi strălucitor - i se prelinse din orbite şi din gură formând mici bălți pe covor.

Blain înşfacă flaconul cu eter şi, dintr-o săritură fu la uşă. Se opri o clipă cu mâna tremurând pe clanță şi se întoarse.

Destupă flaconul şi-l aruncă în mijlocul petei verzi ce fierbea pe covor. Scăpără apoi bricheta şi o zvârli în cameră. Întreg cabinetul explodă într-o incandescență ce deveni curând un iad în flăcări.

* * *

Tânăra fată apucă febril brațul doctorului în timp ce, în picioare pe trotuar, priveau casa arzând:

— Venisem să vă iau să-l vedeți pe frățiorul meu. Cred că a făcut vărsat de vânt.

— Vin imediat, promise Blain.

O maşina a poliției sosi în trombă şi se opri lângă ei cu motorul duduind. Unul din polițişti scoase capul pe geamul portierei şi strigă:

— Mamă, ce incendiu! Se zăreşte de la o poştă. Am chemat pompierii.

— Mi-e teamă că vor veni prea târziu, spuse Blain.

— Sunteți asigurat? întrebă polițistul compătimitor.

— Da.

— Toată lumea din casa a reuşit să se salveze?

Blain dădu din cap afirmativ iar polițistul adăugă:

— Tocmai patrulam pe aici, în căutarea unui nebun evadat.

Maşina poliției demară şi se îndepărtă.

— Hei, strigă Blain.

Maşina se opri.

— Nu cumva, din întâmplare, nebunul se numeşte James Winstanley Clegg?

— Clegg? făcu celălalt polițist. Dar ăsta-i numele leşului care a şters-o de la morgă în timp ce paznicul era întors cu spatele. Ciudat e că în sertarul unde trebuia să te afle Clegg au descoperit o javră. Ziariştii încep să vorbească de vrăjitorii dar pentru mine nu-i decât un nenorocit de spărgător.

— În orice caz, tipul pe care-l căutăm nu este Clegg, spuse primul polițist. Numele său e Wilson. E mărunțel dar periculos. Cam aşa arată.

Scoase mâna prin portiera deschisă şi-i întinse lui Blain o fotografie. Blain o cercetă la lumina flăcărilor. Omul din fotografie nu semăna deloc cu vizitatorul său...

— O să-l țin minte, spuse el înapoind fotografia.

— Ştiți ceva în legătură cu misterul Clegg? întrebă polițistul aflat la volan.

— Tot ceea ce ştiu este că este mort, spuse Blain obosit.

Doctorul Blain privea gânditor flăcările înalte ce-i mistuiau casa. Se întoarse spre Mercer care gâfâia şi-i spuse:

— Ceea ce nu înțeleg Tod, este cum ai reuşit să-l loveşti pe tip fără ca acesta să-ți ghicească intențiile şi să reacționeze?

— Am văzut pocnitoarea în mâna lui şi l-am trăsnit, spuse Mercer agitându-şi mâinile într-un gest de scuză. Am văzut că tipul avea o pocnitoare şi l-am lovit fără să mă gândesc.

— Fără să gândeşti, murmură Blain.

Doctorul îşi muşcă buza de jos privind incendiul ce creştea în intensitate. Bârnele acoperişului se prăbuşiră proiectând jerbe de scântei ce căzură la picioarele lui.

Prin trosnetul flăcărilor - cu mintea şi nu cu urechile - Blain auzi un slab cor funebru. O incantație ciudată care scădea treptat în intensitate şi muri curând.